

Een van de trouwe adverteerders in onze wijkkrant is aannemer Ton van Loon, wonende aan de Van Beverninghlaan 19. Al heel wat mensen uit de buurt, maar ook daarbuiten, hebben van zijn diensten gebruik gemaakt. Tijd voor een nadere kennismaking.

Zijn passie voor bouwen en aanverwante zaken heeft Ton niet van een vreemde: zijn overgrootvader van moeders kant was de bekende C.P.W. Dessing, die rond de eeuwwisseling architect was van o.a. de Gouwekerk.

Ton van Loon
foto gemaakt door Tanny Noteboom

Familie van bouwers

De 58-jarige Ton komt uit een warm, katholiek gezin met negen kinderen, een uitgebreide familie, want bij moeder thuis waren er acht kinderen en bij vader negen. Hij is geboren op de Dubbele Buurt 13 boven het onderdelenhuis als derde in een gezin van drie meisjes en zes jongens, die nog steeds intensief met elkaar omgaan. Drie broers Van Loon, waarvan een de opa van Ton was, runden destijds electriciteits- en loodgietersbedrijf "De Avondster", waarvan ze zeiden, dat ze "het licht in Gouda hadden gebracht". Ze waren namelijk verantwoordelijk voor de eerste electriciteitsaansluitingen, o.a. op het stadhuis. Oorspronkelijk bestond het pand uit twee winkeltjes met een dichte muur ertussen. Die heeft Ton opengebroken en kwam tijdens de werkzaamheden de naam tegen van degene die de muur destijds had dichtgemaakt: Anton van Loon, de broer van opa. Drie broers in één zaak loonde helemaal niet, dus gingen ze maar heen en weer lopen in de winkel en zeiden dan gekscherend tegen elkaar: "Er zit toch wel een beetje loop in de zaak".

Een van de broers vertrok naar Amersfoort en zette daar een grote loodgieterszaak op. Opa van Loon begon op de Graaf Florisweg 14 een zaak met de eerste plukmachine en legbatterijen.

Toen in 1960 als laatste bij de Van Loons een tweeling was geboren, verhuisde het gezin naar de Karnemelksloot 134, het geboortehuis van zijn moeder en zij woont er nog steeds. Dit huis is ook door Dessing ontworpen en is gelijktijdig met de Gouwekerk gebouwd. Ton laat een mooi genealogieboek zien van de Dessing met de bouwwerken van overgrootvader Dessing waarin veel interessante bouwwerken, overwegend neogotisch, zijn opgenomen.

Hij kwam te werken op de Westhaven 33 van de Theodorusstichting, waar nu een galerie in zit. De biljartvereniging die er zat had zoveel aangebouwd, dat je geen zicht meer naar buiten had. Dat heeft hij weer afgebroken en weer gemaakt zoals het oorspronkelijk was met de oude deuren en profileringen en oude IJsselsteentjes. Hij werkt veel in de binnenstad en komt op die manier dus veel werk van zijn voorvader tegen.

In 2006 moesten er nieuwe funderingen komen onder Karnemelksloot 132, 134, 136, daarvan heeft hij de afbouw gedaan. De Dessing die in een van die huizen woonde had negen kinderen, hij zat in de Gemeenteraad. Na het derde kind had de dokter gezegd: "Ik vind alles best, maar als ik volgend jaar weer moet komen moet wel die straat verhard zijn, anders kom ik niet". En bij het volgende kind was de weg natuurlijk verhard; zo gingen die zaken toen.

Zelf heeft hij op de St. Aloysiuschool –ook weer een Dessingschool– in de binnenstad gezeten. Kon naar de Mavo, maar had daar geen zin in, want hij wilde met zijn handen werken. Hij had al een richting voor zichzelf uitgestippeld. Zijn vader moest daar wel aan wennen, was ook altijd aan het klussen, maar was wel accountant geworden. Ton ging naar de toenmalige LTS op het Paradijs, achter het oude politiebureau, wat later gesloopt is en vervangen door nieuwbouw, nu Het Segment aan de Winterdijk. Stroomde door naar de MTS in Rotterdam, door naar de HTS, waar hij ineens moest gaan leren. Exacte vakken gingen nog wel, de talen niet. Na zes weken is hij ermee gestopt. Het praktisch jaar moest hij nog doen voor de MTS, waarvoor hij vijf maanden bij een architect van het kroon domein in de leer was. Zo deed hij ervaring op met het restaureren van boerderijen; van een nieuwe achtergevel tot het maken van boerenstallen en het tekenen van een ontwerp voor een bungalow.

Vervolgens werkte hij vijf maanden bij Bontenbal aannemers aan een bejaardencentrum, kon een tijdje in Oostenrijk aan de slag, maar met een tussenpoos van 16 maanden, waarin hij met tegenzin in dienst moest.

Bij Bontenbal kon hij als jong broekje werken als uitvoerder, maar kreeg tussen de directie en het personeel in als het ware schoppen van boven en schoppen van onderen. Dit werk was dus van korte duur. Hij deed 's avonds al zelf klussen met een vriend. Een compagnon startte met hem "De Kleine Klus" op de Molenwerf. Dat schoot financieel niet op, ook al omdat je met zo'n naam geen grote verbouwingen zal krijgen. Na een jaar avondstudie behaalde hij zijn aannemersdiploma en begon zelf een bedrijf. Nadat die compagnon er 25 jaar geleden uit was gestapt is hij voor zichzelf begonnen en in 1979 is hij dit aannemersbedrijf gestart. In de Minderbroederssteeg kocht hij een groot kaaspakhuis, verbouwde dat een jaar en ging toen beneden zitten. Boven werden twee appartementen gemaakt, die hij verhuurde. Er kwamen paaltjes in de binnenstad en het werd tijd uit te zien naar een andere plek voor het vervoer van groot materiaal. De oplossing was de aanschaf van een bedrijfsunit op de James Wattstraat. Toen hij zo'n unit erbij kon kopen, is hij daar definitief met zijn werkplaats heen gegaan.

Naaierstraat

Hij woonde in die tijd met Tanny in de Naaierstraat 19. Beneden zat een winkel "De Klaroen", het blad van Gouda met de rubriek "De kritische stroopwafel". Het pand ernaast kon hij kopen, heeft dat een jaar verbouwd en ze zijn toen daar gaan wonen. Hij kon na drie jaar de winkel kopen, wat ook weer een verbouwing teweeg bracht, omdat het pand werd doorgetrokken. Hun twee kinderen zijn daar geboren. Hoewel hij niet van plan was na vertrek ooit nog iets aan dat pand te vertimmeren, je gaat immers niet je eigen werk afbreken, ging hij toch bij de nieuwe bewoners aanpassingen verrichten, waarbij hij zijn eigen naam en datum weer tegenkwam in het hout, zoals zijn oudoom ook altijd al deed. Hij raakte steeds meer enthousiast over de huizen aan de Van Beverninghlaan toen hij bij een oude bekende, mevrouw Leefsma, het dak moest vernieuwen. Bijna twintig jaar geleden kwam een van deze Jugendstil huizen uit 1905 in de verkoop; het was weliswaar in erbarmelijke staat, maar zijn handen jeukten om er weer wat moois van te maken. Hij kocht het in 1992 en liet het hele huis fotograferen door zijn echtgenote Tanny Noteboom, fotografe van beroep. Alles was scheef en verzakt en moest weer helemaal waterpas gemaakt worden.

Hij heeft er vijfeneenhalve maand aan gewerkt, maar had inmiddels drie man personeel om zijn zaak draaiende te houden. Aan de voorgevel moesten alle kozijnen vervangen worden, wat hij al in zijn werkplaats had voorbereid. Er kwam o.a. een open keuken en een aanbouw met glazen afdak. Het toilet werd vergroot, een doorloop gemaakt met wijnkast erin in de gang. Bij de verbouwing kwam hij onder meer wespennesten tegen en drie overbodige schoorstenen. Glas in lood werd opnieuw in dubbel glas gezet, maar nu zou dat niet meer mogen van Monumentenzorg. De adelaar in de gevel is er tijdelijk uit geweest, omdat er een nieuw kozijn in moest. Er kwam een nieuwe halpartij. Tanny heeft alles geschilderd. Schuifdeuren werden in de slaapkamer gemaakt met geschilderde houtnerf. Hij heeft alle deuren die volgens het tijdsbeeld betimmerd waren met boardplaat, weer in de oude staat teruggebracht. Zo kreeg hij langzamerhand de sfeer terug die bij het huis hoort.

Van Beverninghlaan 19

Fundering

Na de verbouwing moest er toch wederom aanvullend funderingsherstel plaatsvinden. Tijdens het herstel van de funderingen heeft de zaak hier open gelegen, omdat de aannemer failliet was gegaan. De buurt heeft toen geholpen de straat tijdelijk dicht te gooien. Het betrof drie woningen, ook de twee huizen rechts van hem. Ze hebben elkaar in die tijd goed leren kennen, want ze hadden veel besprekingen samen. Als dank aan de buurt hebben ze na de ellende een straatfeest georganiseerd en daaruit voortvloeiend is de jaarlijkse nieuwjaarsreceptie van de Van Beverninghlaanbewoners ontstaan. Dit jaar zijn zijzelf aan de beurt geweest. Het Van Beverninghlaanboek is voor en door de bewoners geschreven. Ieder krijgt een jaarlang het boek en mag er desgewenst een stukje in schrijven over het huis en zijn bewoner(s).

Andere activiteiten

Niet alleen met verbouwingen en alles wat daarbij komt kijken is Ton actief, hij zet zich ook graag in voor de wijk, bijvoorbeeld met een rondleiding bij de Open Monumentendag. Dat was de laatste keer dat het Rode Dorp er nog stond. Sporadisch heeft hij in de binnenstad een rondleiding gedaan. Voor het honderdjarig bestaan van het park afgelopen zomer heeft hij de monumentenbordjes bevestigd in de buurt. Ook

is hij een keer meegeweest met de wijkschouw om zo zijn kritische bijdrage te leveren. Hij heeft in de Kascommissie gezeten ten tijde van Bert Kruyne als penningmeester. En last but not least is hij adverteerder in deze wijkkrant, wat de aanleiding was voor dit gesprek.

Ton, dat je nog vele fraaie dingen mag maken voor de stad waar jij en je familie zoveel sporen hebben nagelaten.